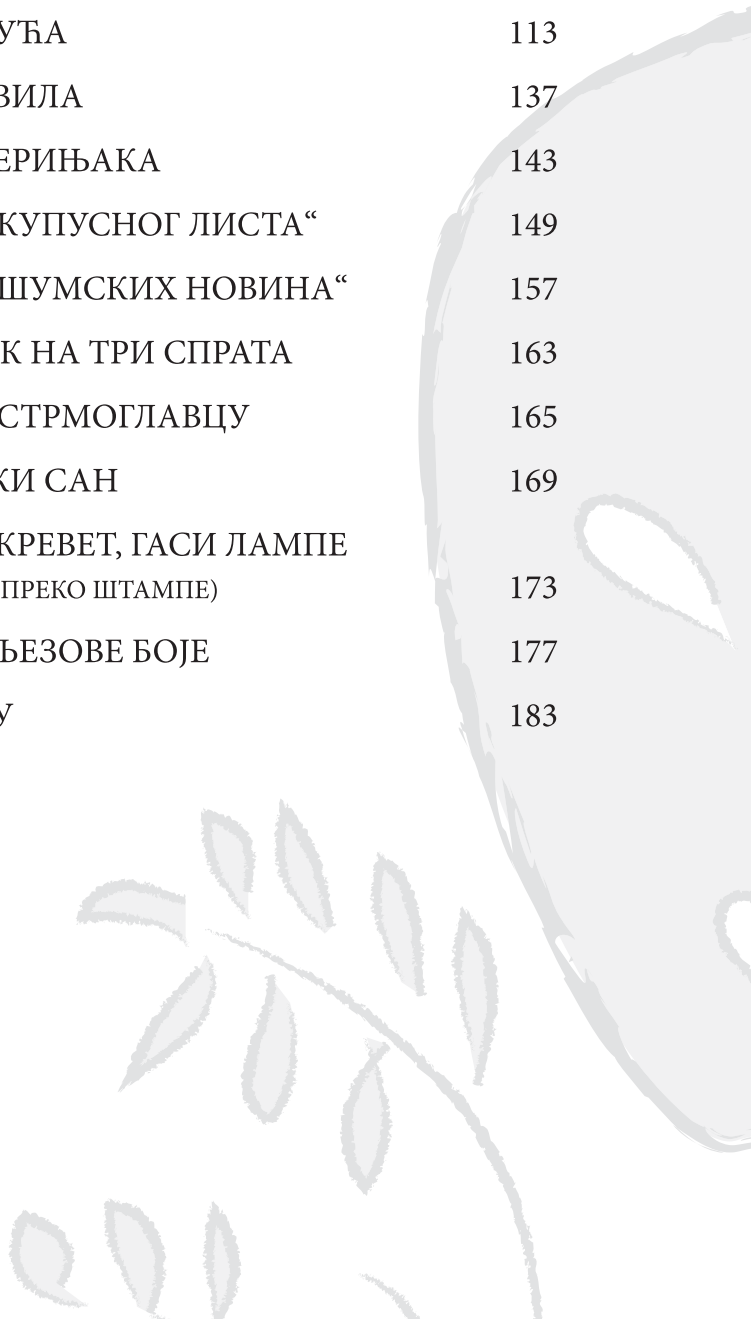

САДРЖАЈ

НЕЋЕШ МИ ВЈЕРОВАТИ	9
ВЈЕСНИК ПРОЉЕЋА	13
ЖУЋА РАЧУНЦИЈА	19
ПАУК, БУБИЦА И ВЈЕТРОВИ	25
СУНЧЕВ ПЈЕВАЧ	33
МАЧАК ОТИШАО У ХАЈДУКЕ	37
ВОДЕНИЧАР И ЊЕГОВ МАЧАК	41
ШАРОВ У ЗЕМЉИ БАЈКИ	49
СТРАШНИ ЗМАЈ	61
ИЗОКРЕНУТА ПРИЧА	73
ПИЈЕТАО И МАЧАК	77
МЈЕСЕЦ И ЊЕГОВА БАКА	93

ЦРВЕНИ ВРАБАЦ	103
ЈЕЖЕВА КУЋА	113
ОГЊЕНА ВИЛА	137
ЧУВАР ЗВЕРИЊАКА	143
ОГЛАСИ „КУПУСНОГ ЛИСТА“	149
ОГЛАСИ „ШУМСКИХ НОВИНА“	157
БОЛЕСНИК НА ТРИ СПРАТА	163
ВАШАР У СТРМОГЛАВЦУ	165
КОСМИЧКИ САН	169
СВИ ПОД КРЕВЕТ, ГАСИ ЛАМПЕ (БОЈ СЕ БИЈЕ ПРЕКО ШТАМПЕ)	173
БАШТА СЉЕЗОВЕ БОЈЕ	177
О АУТОРУ	183

НЕЋЕШ МИ ВЈЕРОВАТИ

али све је ово истина, мачкове ми пређе! Имам ти ја једног змаја, мог старог пријатеља, и кад год зажелим да видим и чујем необичне ствари, ја му само подвикнем:

– Хеј, ти, стари објешењаче, рашири крила да видимо шта се по свијету ради!

Мој прика змај на то само кихне и стресе с леђа прашину, читав облак и пò, па рашири дуга сјајна крила и запјевуцка:

– Охо-хо-хо, це-де-еф, готово је, полазимо!

Ја му онда вежем испод крила једну стару корпу за угаљ, смјестим се у њу, понесем са собом дурбин, удицу, мрежу за лептире и за звијезде падалице, и још којешта друго заједно с четком за зубе, па рапортирам:

– Спреман за покрет! Ћи, ћи!

Полети змај под модро небо и горе у висини тако рашири своја блистава крила да њима закрили, чини ми се, читаву земљу. Под одбљеском његових крила све се на земљи измијени. Затрепере непозната свјетла, јаве се тајанствени пјевачи, оживе чудне сјенке. Ја онда потегнем свој дурбин и почнем да разгледам шта се то ради на земљи, испод змајевих крила.

Да само видиш чуда!

Доље се виде не само обичне, свакодневне ствари, него и све оно о чему људи маштају, чега се плаше и што у себи смишљају. Види се, на примјер, необична ракета коју већ годинама смишља и конструише познати научник. Упоредо с њом шета немирни бучни објешењак ђаво, господар планинске ријеке, како га је то замислио празновјеран сељак.

Има још и чуднијих ствари.

Ево, види се чаробно псеће царство о коме сања пас Шаров, па се виде два насмијана чудесна дјечака. Прољеће и вјетар Југо, како с хуком долазе с мора, па... па ево малог чворка који тражи прошлост, па тајанствене морске рибе која гута боцу с писмом, па дјечака који разговара с Мјесецом, па разбојника који штити птице, па...

Безброј се чудних ствари дозна и види кад се над земљом рашире крила свемоћног и свевидећег змаја Фантазије.

Ја онда не будем лијен, већ, сједећи у оној кор-

пи под крилима змаја, забиљежим све што сам видео и чуо и – ето ти – испадне читава књига.

Нећеш ми вјеровати, али кажем ти: много истине има у овим причама покупљеним испод змајевих крила.

ВЈЕСНИК ПРОЉЕЋА

Далеко на југу, доље поред мора, Прољеће се смијало под сунчаним небом, шетало по маслиновим гајевима и испод тамних чемпреса на гробљима и одмарало се у хладовини поред каменних цркава на чијим су торњевима ћутала звона од старости. Шетало се тако Прољеће и мислило о свом скором путу на сјевер.

– Ускоро ће вријеме да пођем горе на свој драги сјевер. А кога да пошаљем да објави мој долазак?

– Да ли ћеш ти поћи, мала моја пријатељице, да јавиш да ја долазим? – обрати се Прољеће једној ласти која је управо тога тренутка вијала једну бубу око црквеног торња.

– Ах, ах, пусти ме само још мало да се нагледам немирног мора, а ове године пошаљи неког другог умјесто мене – замоли ластва тако умиљато

да јој нико на свијету не би могао одбити молбе.
– Пошаљи, на примјер, дугоногу роду, она је ионако јача од мене.

– Роду? Ко да сад њу нађе? Она је негдје у Египту, шета обалом велике ријеке Нила и гледа крокодиле како се сунчају у топле муљу. Морам да потражим кога другог.

То рече Прољеће и пође уздуж мора да потражи неког ко ће бити његов овогодишњи вјесник. Молило је многе птичице, али свака је хтјела да још бар мало остане у сунчаном приморју: једна се бојала да је на сјеверу још хладно, другој је било жао јужног сунца, неке су опет биле заљубљене у витке чемпресе, и тако Прољеће већ уморно и тужно од тражења сједе у један маслињак и дубоко се замисли.

– Кога, кога да пошаљем на сјевер? – узвикну оно гласно и скоро у очајању.

– Кога, питаш? Та зар се на мене заборавило?
– јави се нечији весео глас из маслинових грана.

Зачуђено и обрадовано Прољеће подиже главу, али на своје велико чудо не угледа никог.

– Хеј, ко је то, ко то мисли добровољно на мој драги сјевер? Гдје си, јуначе, не видим те?

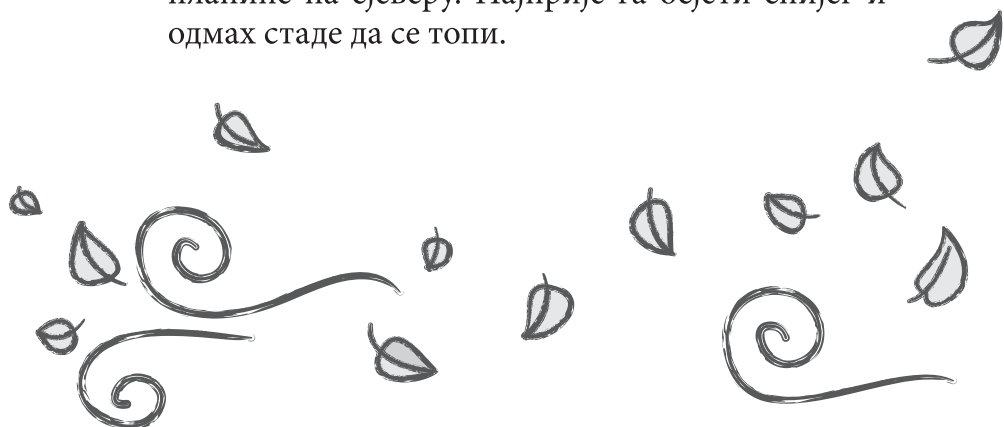
– Откуда да ме и видиш. Ја сам вјетар Југо. Југ је мој завичај, обишао сам га већ уздуж и попримеко, познајем све заливе, био сам у свим градовима, прошао сам кроза све маслињаке, безброј пута облетио сам старе куле и бедеме и већ ми је овдје постало досадно. Велим ти, драге

ћу воље полетити на сјевер да јавим твој долазак.

– Али како ће на сјеверу дознати да ја долазим, кад тебе, мога гласника, нико не може да види? Ласту бар сваку угледа и онда каже: „Ето Прољећа, долазе ласте.“

– Не брини ти ништа – радосно повика Југо, диже се високо у сунчан ваздух и полети пут сјевера.

За кратко вријеме Југо стиже на врх прве планине на сјеверу. Најприје га осјети снијег и одмах стаде да се топи.

– Не знам ни сам шта ми је – прошапта он врло зачуђен – постаје ми тако топло као да сам болестан. Биће сигурно да Прољеће долази.

У дубокој мрачној пећини пробуди се зловољни медвјед, омириса ваздух и радостан крену излазу.

– Осјећам да ће ускоро Прољеће. Голица ме у носу топли јужни вјетар.

Подигавши се с високе литице, орао крсташ весео заокружи над планином.

– Охо-хо, чини ми се да Југо дува у моја крила, а то је знак да је Прољеће близу.

С планине се Југо спусти у низине још понегдје покривене слојем танка снијега.

– Ко ме је то зовнуо? – прошапта висibaба зачуђено провиривши испод снијега. – Гле, ко ме је то зовнуо, све ми се чини да сам чула нечији глас?

– И мене је неко пробудио, лијепа сусјетко – зачу се снени глас једног старог дријена. – Морам да пожурим да развијем своје златне цвјетове, јер чим се ја пробудим, значи да ће убрзо Прољеће, а ја међу првима морам да га поздравим.

– Ти да га први поздравиш! То право припада само мени и мојим бијелим цвјетовима – повика један црни трн из оближње живице познат, иначе, као велика свађалица.

– А можда и мени – чу се из близине јагорчевина. – Свак ће рећи да су моји жути цвјетови најљепши дар Прољећу.

Задовољан Југо је слушао њихову препирку, послушкивао како пуцкетају пупови на дрвећу, гледао веселе вроне како се дижу изнад ораница, па се онда одједном и сам замисли: који ли је то најљепши дар који се спрема Прољећу?

Замисли се тако Југо, дубоко се замисли и крену да погледа ко је то спремио најљепши дар за Прољеће. Лутао је неколико дана, дивио се

златним цвјетовима дријена, бијелим висипабама, жутој јагорчевини, расцвјеталом црном трну, и тек једног сунчаног јутра, док је лутао кроза жбунове на ивици једног брежуљка, он задивљен застаде опијен дивним мирисом. Испод жбуна га је гледао скроман цвјетић, модар као његово родно море далеко тамо доље на југу.

– Гле, ево га, нашао сам га. Зар ово није најљепши дар Прољећу? – повика он радостан и подиже се високо у сунчан ваздух носећи са собом мирис љубичице. – Ах, ах, не вјерујем да је љепшег мириса нашао чак ни мој далеки рођак, вјетар из Индије.

Пијан од радости он чак заборави и на коју страну треба да дува и стаде да се врти укруг баш као обијесни вихор. И забављен тако својом игром није ни опазио да Прољеће већ бјеше стигло и у озбиљни сјеверни крај.

